

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 192/07-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. júla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť F. P., F., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1494/2006 a Okresným súdom Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C/110/2006 a vo veci výkladu zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zákona č. 215/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. februára 2007 doručená sťažnosť F. P., F. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“)

v konaní vedenom pod sp. zn. 1494/2006 a Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C/110/2006 a v ktorej žiada o výklad zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zákona č. 215/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“).

Sťažovateľ v sťažnosti v znení jej doplnenia uviedol, že 28. novembra 2005 podal ministerstvu návrh podľa zákona č. 514/2003 Z. z. V dôsledku toho, že ministerstvo viac ako 9 mesiacov nereagovalo, sťažovateľ podal 13. augusta 2006 sťažnosť, v ktorej žiadal, aby sa jeho podaním osobne zaoberal minister spravodlivosti. Dňa 18. septembra 2006 mu ministerstvo oznámilo, že v dôsledku nepreukázania škody, neprichádza jej náhrada do úvahy. Sťažovateľ 29. novembra 2006 podal žalobu okresnému súdu, pričom podľa sťažovateľa *„po dvoch mesiacoch a dvanástich dňoch mi prišlo uznesenie a prípis na vyplnenie dotazníka o oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovenie právneho zástupcu“*.

Porušenie svojich ústavných práv vidí sťažovateľ v dĺžke konania prebiehajúceho na ministerstve (pričom *„to isté platí aj pre moje podanie na Okresný súd Bratislava I., kde moje podanie ostalo nepovšimnuté a nebolo mi pridelené ani spisové číslo“*), ale aj v tom, že podľa jeho názoru dôkazom o škode je rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva č. 65567/01 z 27. mája 2003 a ministerstvo napriek tomu konštatovalo nepreukázanie škody ako základnej podmienky pre priznanie jej náhrady.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie

konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd už o sťažnosti sťažovateľa na porušenie čl. 46 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom ministerstva v predmetnej veci rozhodol uznesením č. k. III. ÚS 389/06-8 z 13. decembra 2006, a preto podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde v tejto časti návrh sťažovateľa nie je prípustný.

K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy ministerstvom ústavný súd uvádza, že jeho právomoc má subsidiárny charakter a nastupuje vtedy, ak ochranu práv a slobôd neposkytujú fyzickým osobám a právnickým osobám všeobecné súdy (čl. 127 ods. 1 ústavy). Ak sa sťažovateľ domnieva, že ministerstvo porušuje jeho základné práva, má podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. právo domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde v prípade, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, čo aj urobil. Okrem toho, sťažovateľ má k dispozícii aj ďalší právny prostriedok nápravy, ktorým je inštitút správneho súdnictva podľa § 250t ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

Vzhľadom na to bolo potrebné návrh sťažovateľa v časti týkajúcej sa porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy ministerstvom odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z predloženej sťažnosti a z jej príloh ústavný súd ďalej zistil, že sťažovateľ využíjúc uvedené ustanovenie zákona č. 514/2003 Z. z., doručil 4. decembra 2006 okresnému súdu podanie, v ktorom navrhuje, aby ministerstvu bola rozsudkom uložená povinnosť zaplatiť

náhradu škody spolu so „*zákonnými úrokmi*“. Okresný súd 2. januára 2007 vydal uznesenie, ktorým vyzval sťažovateľa, aby odstránil nedostatky návrhu na začatie konania, a zároveň ho upozornil na právne následky nevyhovenia tejto výzve.

Ústavný súd na základe predložených podkladov nezistil v postupe okresného súdu porušenie ktoréhokoľvek zo sťažovateľom označených základných práv. Okresný súd jeho návrh na začatie konania prijal, prideliť konaniu sp. zn. 24 C/110/2006 a v začatom konaní zistiť nedostatky návrhu postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami OSP. Nemožno preto postupu okresného súdu vytýkať porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorý zaručuje každému možnosť domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Obdobný záver prijal ústavný súd aj pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 46 ods. 3 ústavy, ktorý garantuje každému právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Ústavný súd tu poukazuje na ustanovenie čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého domáhať sa práv uvedených v čl. 35 (...) a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Ústavný súd zistil, že sťažovateľ uvedené oprávnenia využil a v súčasnosti prebieha na okresnom súde konanie, v ktorom sa bude o jeho prípadnom nároku na náhradu škody meritórne rozhodovať.

V časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy postupom okresného súdu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Nakoniec sťažovateľ namietal porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu. Predmetné ustanovenie ústavy garantuje sťažovateľovi právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Obsiahla judikatúra ústavného súdu k tomu okrem iného uvádza, že „*ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov nemusí ešte sama osebe zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy*“ (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04). Z predloženej sťažnosti i z jej príloh však ústavný súd zistil, že ku dňu podania sťažnosti predstavovala doba trvania konania pred

okresným súdom 2 mesiace a 15 dní. V priebehu takého krátkeho času nie je možné očakávať, aby ústavný súd konštatoval existenciu zbytočných prieťahov v konaní, obzvlášť v tom prípade, ak postup okresného súdu nie je charakterizovaný nečinnosťou. Preto ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal ústavný súd o podanie výkladu zákona č. 514/2003 Z. z. Ústavný súd konštatuje, že žiadna ústavná ani zákonná právna norma mu nedáva právomoc podávať výklad právnych noriem sily zákona. Interpretácia takýchto právnych noriem je plne v kompetencii orgánov ich aplikujúcich, ktorými sú v prípade uvedeného zákona príslušné ústredné orgány štátnej správy a všeobecné súdy. Preto v tejto časti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol pre nedostatok právomoci.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami, ktoré zákon o ústavnom súde kladie na podanie sťažovateľa, predovšetkým povinným právnym zastúpením sťažovateľa advokátom. Prípadné odstránenie takéhoto nedostatku podanej sťažnosti by totiž nevedlo k odlišnému rozhodnutiu o nej.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2007